

A keresztes lovag

2000 tavaszán azzal a kéréssel kerestem fel Kengyel professzor urat, hogy szívesen csatlakoznék a Pécsi Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karának Polgári Eljárásjogi Tanszékéhez. 2000 szeptemberében kezdtem, 18 évig oktattam a tanszéken, ebből 15 év Miklós irányítása alatt telt.

Egyetemi éveim alatt a fő tárgy mellett egy szemináriumot vettem fel nála polgári eljárásjogból. Miklós rendkívül precíz volt, és mindent eltemt, „hátha egyszer még szükség lesz rá”. Évtizedek kutatómunkája és adminisztrációja „terítette be” a szobáját, amely ennek ellenére mindig pedáns, makulátlanul rendezett volt. 2015-ben, amikor búcsúzásra kényszerült, és hónapokig tartott az anyagok rendezése, költöztetése, meg is jegyezte, hogy a szobájától rendkívül nehéz megválnia.

Hatalmas elvárásokat támasztott közvetlen munkatársaival szemben: az oktatásnak – a tartalmi mondandót, az eszközhasználatot és az írásbeli, szóbeli vizsgákon való kikérdezést is beleértve – rendkívül magas színvonalon kellett történnie. Ezzel olyan mércét állított elem, amit azóta is irányadónak tartok.

Miklós egy keresztes lovag és egy felvilágosult polgár érdekes keveréke volt. A jövőbe látott, és nemzetközi tapasztalatait is felhasználva igyekezett sok mindent megreformálni maga körül. Mindezt a keresztes lovagok bátorságával és kitartásával, megalkuvás nélkül tette. Sok közösen megélt szakmai és személyes élmény kavarg bennem, amikor rá gondolok. Miklós halálával a világ szegényebb lett egy rendkívül szorgalmas, alapos, okos és rendkívüli önuralommal megáldott emberrel, aki az utolsó pillanatáig szakmája elkötelezett tudósaként állt helyt a magyar polgári eljárásjog „viharaiban”.

Tanítványaként és közvetlen munkatársaként szeretném tovább vinni mindazt, amit Miklós értékrendje nekem jelentett: „Mondottam, ember: küzdj és bízza bízzál!”¹

Király Lilla

¹ Madách Imre: *Az ember tragédiája*. (Tizenötödik szín.)